

КАК МЕ НАУЧИ ТАТКО ДА ПЛАВАМ

От А. Феодоров.¹⁾

Моите съжителители Олгичка и Мишо отдавна ме подканяха да им разкажа нещо из своето житие-битие на село. Тоя път те бяха особено настойчиви.

— Е, без всякакви встъпления — се обърна към мен Мишо, — разказвай. Сега ще видиш, колко чудесно разказва той, — прибави Мишо на сестра си.

Това беше по-скоро искание, нежели молба, и аз никак не очаквах това. Да разказваш това, което Бог ти е вложил в душата по свое желание, — това е едно, но когато искат от тебе, пак още и при такава слушателка — трудно е.

Но да се откажа аз не можех, не смеех. Мишо твърде много беше направил за мене, за да се реша аз да отговоря с отказ. Най-сетне това беше за сега единственото мое средство, за да оправдая макар и малко своето тук пребивание и, може би, да предизвикам разположение.

Аз взех напрегнато да тжрся в моето минало нещо, което би било достойно за вниманието на моите покровители. Но, колкото повече аз напругах своята фантазия, мжчейки се да си спомня нещо интересно, толкова по-трудно ми беше да сторя това. Чутието ми подсказваше, че е необходимо да разкажа нещо трогателно, а в главата ми идеха разни смешни и недостойни дреболии, като например такива, как грабех от тиганя горещ пжржен картоф, когато майка ми се отдрпнеше за минута от огня; или, как обичах да се люлея на люлката, засилвайки се с нога или с ръка, замижавайки от възторг под пеещото скриптение на железните халки и въображавайки си, че съм на лодка, която ето така, скриптейки с платната, плува надолу по Волга, към далечното море и по-нататък, към топлите брегове, където есен отлитат ластовичките, и таквиз подобни...

Да им разкажа ли за туй, как обичах да си спомням за моите летни ваканции на село.

¹⁾ Настоящият разказ е извлечен от съчинението на А. Феодоров — „Зора на живота“.

Но и тук нямаше нищо интересно за тях, как лежа аз в степта и следя по облаците.

Облаците са леки и прозрачни, тжй леки и прозрачни, че през тях лжщи гжстата пролетна синевина. Аз ги следя сочи и обичам да тжрся в тяхнитеменящи се очертания познати приказни образи.

Ето кораб с платна, а ето го току станал крилат ангел, а след минута, виж — чудовище. Виденията и уприличаванията изникват и изчезват тжй бжрже, тжй неуловимо, че не успяваш да ги запомниш.

По някога облаците се сжединяват и образуват някаква жива група, някакво хоро, а след туй наново се разжсват и изчезват, като сжнища при сжбуждане.

Но цялата тая игра на облаците ставаше сякаш само зарад мене самия. Главата се зашемедва да следи по тях и, най-сетне, ти се струва, че заедно сжс земята, на която аз лежа на гржб и аз летя към тях; че аз сам съм облаче и ей сега ще се слея с тях, ще се разнесе безследно.

И ето сега, възпоминанията, които ми идеха в главата, ми се виждаха все такива облаци, прилични на действителност. Как да им разкажа всичкото това!

Аз се губех в опитвания и нищо, сжвсем нищо не можех да си наумя.

— Е, защо не разказваш? — се обърна капризно към мене Мишо.

Аз я ударих на хитруване. Реших да се престоря на обиден и по такжв начин да се отжрва от затрудненото положение.

— Не съм крив, че не мога да танцувам — продумах аз, повдигайки рамене. — Но за туй пак аз умея да плавам добре. Туй е много по хубаво. Не е ли тжй? — се обърнах аз към Мишо за подкрепа.

— То се знае, тжй е. Ако стане корабобкрушение, ти можеш да се спасиш, както Робинсон.

— А ако не знаеш да плаваш, танцувай не танцувай, все едно, ще потжнеш. — тжржествувайки подхванах аз.